

JARCZAK (4) sb m

Pierwsze a jasne, drugie pochylone.

sg N jarczåk (1). ◊ A jarczåk (1). ◊ pl A jarczåki (1). ◊ I jarczåki (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Siodło ozdobne; ephippium, sagma, scordiscus, sella equestris Cn (4) : Często z Moskwy z Tátárov pádály kołpaki/ Odchodzili Båchmátow/ áydakow/ z iárczaki BielRozm 6.

W porównaniu (1): POtocki choć fárbę ma/ ná twarzy ceglánå/ Ale wierz mi cnotę ma/ nie nie fárbowánå. Tåk ízudamno robionå/ by iárczåk w Kiyowie RejZwierz 85.

W połączeniu szeregowym (1): Ktemu [sq w Moskwie] Rzemieśnicy pilni/ czyniåc ochędořtvo ná fwoy Koń/ iáko boty/ Siodłå/ Dymitry/ Iárczaki/ Tebieńki/ Luki/ y wiele rzeczy innych/ kthore zależą ku Rycerskim rzeczåm BielSpr 66v.

Zwrot: »w jarczak osiodłåc« = poskromić (1): Pu pu pu/ Czo to za Chlop Wiere to ínac kołczyelny Pop, Cha cha cha cha bes od macha Chcze mi íię tego walacha. Wyarczåk go íobie ofyodłåc A nie malo go przebiegåc. RejKup i7v.

[Szereg: »siodło albo jarczak«: [Swantosław] ná gołey ziemi pod Niebem íiadał/ tåkże íiodło álbo iárczak pod głowę włóżywłzy legål/ będąc Monarchå wízyłtkich Ziemí Rułkich StryjKron 126 (Linde).]

LW